

Στον πατέρα μου

Συντάχθηκε απο τον/την Μαρία Λεμεσού
Τρίτη, 30 Απρίλιος 2019 17:49

Τα βιβλία ήταν ο τρόπος σου να με αγαπάς

Τα άφηνες εδώ κι εκεί κι εγώ τα έβρισκα όπως τα ψιχουλα στο παραμύθι σημάδια για να επιστρέψω " στο σπίτι μου "

Δεν ξέρω γιατί το έκανες Νομίζω, αν γνώριζες τι επιρροή θα είχαν πάνω μου δεν θα το έκανες Διαβάζοντας έμαθα να πιστεύω στο αδύνατο ή όπως λέει ο ποιητής σεργιάνισα τόσο πολύ μέσα σε ένα άλλο κόσμο που είπα δεν μπορεί να μην υπάρχει, δεν μπορεί.. Από τότε όλο πάω όλο πάω όλο πάω προς αυτόν τον κόσμο μα δεν τον έχω βρει Ίσως τελικά να μην υπάρχει μα είναι αργά να αλλάξω τρόπο, μονάχα έτσι μπορώ να προχωρώ Στα σκοτεινά όπως λέει ο άλλος ποιητής χωρίς να γνωρίζω κανέναν, μα προχωρώ.Κρατώ τα ποιήματα και τα προτάσσω όπως το ραβδί του ο τυφλός να μη με βρει γκρεμμός να μη με βρουν τα άγρια χόρτα των ανθρώπων να μη με βρει κακό

Με άφησες ήσυχη όλα τα α' παιδικά μου χρόνια Ποτέ δεν μου είπες κάνε έτσι ή αλλιώς Κι ήμουν ευτυχισμένη, ψέματα ευτυχισμένη δεν υπήρξα ποτέ, ήμουν ειρηνική είναι καλύτερο να πω, εναρμονισμένη σε αυτό το μικρό σύμπαν που είχα φτιάξει στο δωμάτιο μου με αστερισμούς και πλανήτες που μόνο σε εμένα ήταν ορατοί και κολυμπούσαμε μαζί εγώ και οι ιδέες μου σαν ψάρια στο βυθό κι ήταν οι μέρες μου πράσινα φύκια κι ήταν οι νύχτες μου κόκκινα κοράλλια σε μυστικές σπηλιές Όχι δεν ήμουν ευτυχισμένη, ποτέ δεν υπήρξα ευτυχισμένη, ήμουνα όμως σε αρμονία

Κατά το τέλος της εφηβείας άρχισαν ξαφνικά τα ταχύρυθμα μαθήματα ζωής -Μέχρι εκεί να πας μετά είναι επικίνδυνο μέχρι εκεί να απλώσεις το χέρι μετά κόβεται.. -Μα τα βιβλία ρε πατέρα; Αλλιώς λένε "Φτάσε όπου δεν μπορείς " λένε και " τιμή σε αυτούς που όρισαν και φυλάνε Θερμοπύλες"λέν..

- Βιβλία είναι ας κελαηδούν βιβλία είναι κι ας λένε..

Εδώ μιλάμε για ζωή

Το ξέρω δεν το γνώριζες το βίαιο της πράξης σου συνείδηση δεν είχες ότι με ξεριζώσες απότομα και άγρια από το μόνο που για πατρίδα είχα, φίλους και συγγενείς Μου έλεγαν ψέματα λοιπόν οι πιο δικοί μου; Από τότε αυτή την προσφυγιά βιώνω Αυτή την προδοσία Δεν είχες έγνοια ποτέ να με προσγειώσεις Ούτε εσύ ούτε η μάνα μου Δεν μου δείξατε το δρόμο της επιβίωσης των ρεαλιστικών ελιγμών τον τ'ροπο του δέντρου που γέρνει τα κλαδιά στον δυνατό αέρα να μη σπάσουν δεν τον έμαθα Θα το αναλάμβανε αυτό ο σύζυγος, σωστά πατέρα; Αυτός θα με εβαζε στο δρόμο του εφικτού κι εγώ θα άλλαζα ως δια μαγείας τη μέχρι τότε μου φτιαξιά και θα τον ακολουθούσα Αυτός θα έβγαζε το φίδι από την τρύπα γιατί να φανεις εσύ ο κακός έτσι πατέρα; Εσύ ήθελες να μείνεις στο μυαλό μου σαν ο άνθρωπος που μου έφερνε βιβλία και αγαπούσε τα σύννεφα Ας κάνει άλλος τη χαμαλοδουλειά, έτσι πατέρα; Μα δεν έγινε έτσι..Γιατί λάσο ικανό κανέναν έρωτας δεν είχε

Στον πατέρα μου

Συντάχθηκε απο τον/την Μαρία Λεμεσού
Τρίτη, 30 Απρίλιος 2019 17:49

να με κρατήσει είχα από τον κόσμο που είχα τόσο γερά στο νοητό μου καμωμένο τέτοια φόρα δεν ήταν δυνατό..Είχα το όχι έτοιμο ξέφευγα πάντα ξέφευγα..

Γιατί μου έφερνες τα βιβλία σε ρώτησα κάποτε αφού ο κόσμος είναι τελικά από εδώ ως εκεί Γιατί " μου άνοιξες τα παράθυρα " ; Για να γνωρίσω ένα κόσμο που δεν μπορώ να πάω; Γιατί;

Μου είπες Θα τα έβρισκες Ήταν έτσι η φτιαξιά σου Και χωρίς εμένα θα τα έβρισκες Εγώ απλά μεσολάβησα Ίσως να είναι έτσι Μπορεί να είναι κι έτσι Αν σε ησυχάζει τότε ναι είναι έτσι Ήταν η φτιαξιά μου να τα βρω..

Χαλινάρι τελικά μου έβαλε ο χρόνος Η φθορά Η ψυχή μου στο ίδιο μονοπάτι βαδίζει μα αργά όλο και πιο αργά και συχνά κοντοστέκεται Όσο για τον κόσμο που τόσο ονειρεύτηκα.. Θα τον δω τώρα πια το γνωρίζω, θα τον συναντήσω όταν σταματήσω να βλέπω Σ' αγαπώ

(Ζητώ συγγνώμη για τις ανορθογραφίες και άλλα σφάλματα έγγραφα γρήγορα και το πλήκτρο διόρθωσης έχει χαλάσει, κοίτα σύμπτωση την ίδια στιγμή που χάλασε και το πλήκτρο διόρθωσης στη ζωή μου)

[Maria Lemesou](#)